

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΑΛΜΟΙ ΚΑΡΔΙΑΣ. Εάν λάβωμεν ὡς μέσον ὅρον 70 παλμούς κατὰ λεπτόν τῆς ὥρας, ἡ καρδία ἀνθρώπου ζήσαντος 90 ἔτη ἐνήργησε κατὰ τὸ ἐννενηκονταετὲς διάστημα τῆς ζωῆς του 3,012, 280,000, παλμούς.

ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ. Ὁ χοροδιδάσκαλος Vestris εἶχε τοιαύτην περὶ χοροῦ ὑπόληψιν, ὥστε πολλάκις ἔλεγε μετὰ πλήρους πεποιθήσεως ὅτι τρεῖς ἦσαν οἱ μεγάλοι τῆς ἐποχῆς του ἄνδρες, Φρεδερίκος ὁ τῆς Πρωσίας Βασιλεὺς, ὁ Βολταίρος καὶ αὐτός. Ὁ δὲ χοροδιδάσκαλος Le Sac, ὁ ἀκμάνσας ἐπὶ Ἄννης βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, μαθὼν ὅτι ὁ λόρδος Χαρλέυος διωρίσθη θησαυροφύλαξ τῆς Ἀγγλίας, ἠπύρει πόθεν κινουμένη ἡ βασιλίςσα ἔκχευε τοιοῦτον διορισμόν, ἐνῶ, ὡς ἔλεγεν, ὁ λόρδος Χαρλέυος ὑπῆρξε πάντοτε ὁ ἀδεξιώτερος τῶν μαθητῶν του, οὐδ' ἐστάθη πώποτε ἱκανὸς νὰ μάθῃ χορόν!

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Ο Α΄. ΚΑΙ Ὁ ΙΑΤΡΟΣ ΠΙΝΕΛΟΣ. Ἐπισκεπτόμενος, λέγει ὁ Πινέλος, ὁ Ναπολέων τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου φρενοκομεῖον ἐζήτησε λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς φρενοβλαθείας· καὶ ἐνῶ ἐγὼ τῷ ἐδίδα τὰς ζητούμενας διασαφήσεις, διελογιζόμην κατ' ἐμαυτὸν ὅτι ἡ ὑπέρμετρος ἐπιθυμία τῆς κατακτήσεως τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπετέλει ἀναμφιβόλως εἰδὸς τι μονομανίας.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΑΛΑΜΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΚΑΡΟΛΟΣ Ο Ε΄. Εἰς τὰς μεταξὺ τοῦ Αὐτοκράτορος Καρόλου Ε΄ (Charles-Quint) καὶ Φραγκίσκου Α΄ τῆς Γαλλίας ἐριδας ὁ ἰταλὸς ποιητὴς Ἀλαμάννης ἐκηρύχθη ὑπὲρ τοῦ δευτέρου· ὅθεν εἰς ποιητικὸν τινα διάλογον ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βασιλέα Φραγκίσκον, ὃν μεταφορικῶς ἐκάλει ἀλέκτορα, εἶπεν

Aquila grifagna,

Che per più divorar due becchi porta. ()*

ὑπαινιττόμενος τὸν Αὐτοκράτορα Κάρολον ἐν τῷ δικεφάλῳ τῶν παρυσήμων αὐτοῦ ἀετῷ.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ τινος σταλεῖς παρὰ τοῦ Φραγκίσκου πρεσβευτῆς πρὸς τὸν αὐτὸν Κάρολον, ἐπήνεσε τὸν αὐτοκρατορικὸν αἵτην, κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσημον ἀκρόασιν εἰς τὸ ἐκφωνηθὲν λογιόδριον, ὃ δὲ αὐτοκράτωρ ὅστις ἠκραζέτο αὐτὸν μετὰ προσοχῆς τῷ ἀπῆντησε διὰ τῶν ἀνωτέρω αὐτοῦ στίχων δηλ. *Aquila grifagna. κ. λ.*

Τότε ὁ Ἀλαμάννης ἠκολούθησεν ἀταράχως λέγων « ἐπειδὴ οἱ στίχοι μου αὗτοι ἠξιώθησαν ν' ἀναγνωσθῶσι παρὰ τῆς Ὑ. Μ. χρεωστῶ νὰ ὁμολογήσω ὅτι συνέταξα αὐτοὺς χάριν παιδιᾶς μετὰ ποιητικῆς φαν

τασίας, τῆς αἰετοῦ παραμορφώσεως τ' ἀντικείμενα, νῦν δὲ εἰς ἐμὲ ὁμιλοῦντα ὡς πρεσβευτὴν οὐδόλως ἐπιτρέπεται τὸ ἐλάχιστον ψεῦδος· ἰδίως δὲ ἀπαγορεύεται εἰς ἐμὲ τὸν ἀποστελλόμενον ὑπὸ εἰλικρινεστάτου μονάρχου πρὸς τὴν Ὑ. Μ. ἧς ἡ εἰλικρίνεια εἶναι ὡσαύτως πασίγνωστος. Γράφων τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ποίημα ἤμην εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητος ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῆς φαντασίας, νῦν δὲ ὅτε παρίσταμαι ἐνώπιον τῆς Ὑ. Μ. εἰμὶ προβεβηκώς καὶ ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν ἡ εἰλικρίνεια εἶναι ἐκ τῶν κυριωτέρων ἀρετῶν. » Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ μειδιάσας ἐφιλοφρόνησεν αὐτὸν εὐμενέστατα.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΣ ΔΙΑΘΗΚΗ. Ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἀγούσῃ ἐκ Παρισίων εἰς Βερσαλλίας καίται μικρὰ μὲν ἀλλὰ τερπνοτάτη καὶ κομψὴ οἰκία, ἐν ᾗ πρὸ ἐλίγων ἐτῶν κατώκει σεμνὴ τις κυρία. Αὕτη πρὸ δέκα περίπου ἐτῶν ἐζή μονάζουσα, σπανίως ἐξερχομένη τῆς οἰκίας τῆς καὶ οὐδένα ἄλλον σύντροπον ἔχουσα ἢ γραῖαν ὑπηρέτιδα. Κατέτριβε δὲ συνήθως τὸν καιρὸν τῆς εἰς ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν· καὶ ὅτε ἐνίοτε μετέβαινεν εἰς Παρισίους ἠσχολεῖτο εἰς ἀγορὰν βιβλίων, εἰ καὶ εἶχε πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην. Ἐχουσα οὐκ εὐκαταφρόνητον περιουσίαν, ἐδοθήθει συνεχῶς καὶ μετὰ προθυμίας τοὺς ἀπόρους τῆς συνοικίας τῆς. Κατὰ δὲ τὴν 20 ἰουνίου τοῦ 1860 ἔτους εὐρέθη ἀπηχοισμένη ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς, ὅπου ὑπῆρχε καὶ τὸ ἐξῆς ἰδιόχειρον αὐτῆς ἐγγράφον·

« Βαρυθεῖσα νὰ ζῶ ἀπεφάσισα νὰ τελειώσω τὴν ζωὴν μου, καὶ κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν ἀπ' τ' αὐτὴ καὶ σὴν κρεμάλα (*Aussitôt pris, aussitôt pendu*)· δηλαδὴ ὅτι θέλω ἀμέσως νὰ ἐκτελέσω τὴν ἀπόφασίν μου. Δὲν θέλω νὰ ψευσθῇ ἡ παροιμία αὕτη, ἥτις ἔλαβεν ἀρχὴν καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ τραγικὸν συμβάν τῶν τριῶν τοῦ Παρλαμέντου μελῶν, δηλαδὴ τοῦ Βρίσσωνος, Λαρχέρου καὶ Ταρδίφωνος, τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἑνώσεως (*Ligue*) συλληφθέντων κατὰ διαταγὴν τῶν Δέκα ἐξ, τὴν 9 ὥραν π. μ. τῆς 16 Νοεμβρ. 1591, καὶ ἐντὸς δύο ὥρῶν ἐξομολογηθέντων καὶ ἀπαγχονισθέντων. Ὅφειλω δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι πάντοτε ἠσθάνομην συμπάθειάν τινα πρὸς τοὺς ἀπαγχονιζομένους· μάλιστα εἰς τὴν πρώτην θέσιν τῆς βιβλιοθήκης μου ὑπάρχει χειρόγραφον βιβλίον συνταχθὲν παρ' ἐμοῦ καὶ πραγματευόμενον περὶ τῆς ἱστορίας τῶν κατὰ καιροὺς ἀπαγχονισθέντων δικασθῶν ἀνδρῶν. Συνέγραψα καὶ ἕτερον βιβλίον, χειρόγραφον καὶ αὐτὸ, ἐν ᾧ ἀναφέρω ὅλας τὰς παροιμίας καὶ τοὺς ἰδιωτισμοὺς τοὺς ἀφορῶντας τὴν ἀπαγχονίσιν. Πρέπει ὡσαύτως νὰ ὁμολογήσω ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε συνέλλαβον τὴν ἰδέαν ν' ἀπαγχονισθῶ· μόνον εἶχον συλλάβει ἀπέχθειαν πρὸς τὰ τοῦ κόσμου, μὴ ἐξαιρουμένης τῆς ἀναγνώσεως, ἥτις προλαβόντως ἀπετέλει τὴν μόνην μου τέρψιν. Αἶφνης νῦν μοι ἤλθε

(*) Ἦτοι « Ἀετὸς μακρώνυχος, ὅστις ἵνα πλείονα καταβιδρώσκῃ ἔχει δύο βάρμη. »

κατὰ νοῦν ν' ἀπαγχονισθῶ, ὅθεν ἀνέβαλον τὴν ἐκτέλεσιν μόνον ἵνα συντάξω τὸ παρὸν καὶ τελευταῖον τῆς ζωῆς μου ἔγγρανον.

» Ἐπομένως ἐπιθυμῶ καὶ θέλω ὅπως τὸ σχοινίον, δι' οὗ θέλω ἀπαγχονισθῆ, διανεμηθῇ εἰς τοὺς οἰκήτορας τῶν παρὰ τὴν οἰκίαν μου δύο οἰκιῶν. Ἀπασα δὲ ἡ περιουσία μου νὰ ἐξαργυρωθῇ, καὶ ἐκ τοῦ πρᾶχθέντος ποσοῦ νὰ προσδιορισθῇ χιλίων φράγκων ἐτησίαι σύνταξις πρὸς περίθαλψιν τῆς γηραιᾶς ὑπερέτιδός μου· τὸ δὲ ὑπόλοιπον νὰ παρακατατεθῇ εἰς τινὰ τράπεζαν καὶ διακρούμενον εἰς δέκα ἴσας μερίδας νὰ δοθῇ πρὸς τὰς δέκα πτωχὰς οἰκογενεῖας ὧν μέλος τι, δηλονότι πατήρ, μήτηρ, τέκνον, ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ ἤθελεν ἀπ' ἐαυτοῦ ἀπαγχονισθῇ πρῶτον ἅμα μετὰ τὸν θάνατόν μου. Ὁ ὑπάλληλος δὲ, οἶον, Δήμαρχος, Ἀστυνόμος ἢ ἄλλος τις, ὅστις ἤθελε βεβαιώσῃ τὴν αὐτοχειρίαν μου, ἐντέλλεται τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ παρόντι ἔγγράφῳ, τῷ παρ' ἐμοῦ κηρυττομένῳ ὡς μόνην καὶ γνησίαν διαθήκην μου.» Ἡ διαθήκη ὅμως αὕτη, ὡς ἦτον ἐπόμενον, ἠκυρώθη παρὰ χρῆμα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων δικαστηρίων.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Ο' Α' ΚΑΙ ΣΚΟΠΟΣ. Κατὰ τὴν νύκτα τῆς μετὰ τὴν ἐν Μαρέγγῳ μάχην ἐξελθὼν ὁ Ναπολέων πρὸς κατασκόπευσιν τῶν θέσεων εὔρε σκοπόν τινὰ τοῦ στρατοπέδου του κοιμώμενον· ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἐξυπνίσῃ αὐτὸν ἔλαθε τὸ πυροβόλον καὶ ἐτέλει τὰ τοῦ σκοποῦ. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐγερθεὶς ὁ στρατιώτης καὶ ἰδὼν τὸν Ναπολέοντα κρατοῦντα τὸ πυροβόλον αὐτοῦ, « ἤμαρτον, ἐκραξεν ἔντρομος, σῶσον ἐλέησον, στρατηγέ, μὴ με ἀπολέσῃς πρὸς θεοῦ ὁ δὲ Ναπολέων δοὺς αὐτῷ τὸ πυροβόλον, μὴ φοβοῦ, εἶπεν, ἦτον δίκαιον, φίλε μου, μετὰ τοσοῦτον κόπον ν' ἀναπαυθῇς καὶ ὀλίγον.»

ΟΡΝΙΘΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΡΟΛΟΓΙΟΝ. Ὡς ἐκ τοῦ πρωῒνου ἄσματος διαφόρων πτηνῶν, δυνάμεθα κάλλιστα νὰ συμπεράνωμεν τὴν τῆς πρωῒας ὥραν, διότι ἡ μὲν ἀηδὼν ἄδει σχεδὸν ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἐνῶ ἀκόμῃ ἀναπύοντα τὰ λοιπὰ πτηνά.

Εἰς ταύτην δὲ ἔπεται ἡ σπίζα (pinson), ἥτις ἄρχεται ἄδουσα πρὸ τῆς ἡοῦς δηλαδὴ ἀπὸ τῆς 1 1/2 μέχρι τῆς 2 ὥρας τῆς πρωῒας.

Μετὰ τὴν σπίζαν, ἡγουν ἀπὸ τῆς 2 μέχρι τῆς 2 1/2 ὥρας ἄδει ἡ ὑπολαῖς (fauvette à tête noire). Ἀπὸ δὲ τῆς 2, 1/2 μέχρι τῆς 3 ὁ ὄρνυξ.

Ἀπὸ τῆς 3, 1/2 μέχρι τῆς 3, 1/2 ὁ ἐρίθακος (fauvette à ventre rouge).

Ἀπὸ τῆς 3, 1/2 μέχρι τῆς 4 ὁ κόσσυφος (merle noir).

Ἀπὸ τῆς 4 μέχρι τῆς 4, 1/2 ὁ τρόχιλος (pouillot).

Ἀπὸ τῆς 4 1/2 μέχρι τῆς 5 ὁ αἰγίθακος (mésange à tête noire).

Ἀπὸ τῆς 5 μέχρι τῆς 5, 1/2 ὁ στρουθὸς (moineau franc).

ΚΟΣΣΥΦΟΙ. Τὰ πτηνὰ ταῦτα τὰ τοσοῦτον εἰς τὰ μέρη μας κοινὰ μνηθάνουν εὐκόλως ν' ἄδωσι μελωδικὰ ἄσματα· ὅθεν πρό τινων ἐτῶν ὁ γάλλος K. Bureau de la Malle ἀφοῦ ἐδίδαξεν εἰς ἓνα τούτων τὸν Μασσαλιωτικὸν θούρειον (la marseillaise), ἀφῆκεν αὐτὸν ἐλεύθερον καὶ οὕτω διδαχθέντες παρ' αὐτοῦ οἱ τῆς περὶ αὐτοῦ ἐκείνης λοιποὶ κόσσυφοι, ἤδον ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸ ἡρώϊκον τοῦτο ἄσμα.

Ι. ΔΕ-ΚΗΓΑΛΛΑΣ.

ΟΙ ΤΡΩΓΛΟΔΥΤΑΙ. (1) Ἐν Ἀραβίᾳ μικρὸς τις λαὸς Τρωγλοδύτης καλούμενος ἔλκων τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐκείνων Τρωγλοδυτῶν, οἵτινες, ἐὰν ὀφείλωμεν νὰ πιστεύσωμεν τὰ περὶ αὐτῶν ἀναγραφόμενα ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν, μετεῖχον τῆς φύσεως τοῦ κτήνους μᾶλλον ἢ τῆς τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ περὶ ὧν ὁμῶς λόγον ἐνταῦθα ποιοῦμεθα Τρωγλοδύται οὐδόλως ἦσαν τοσοῦτον δύσμορφοι, οὐδ' ὥσπερ ἄρκτοι κεκαλυμμένοι ἐρίοις, οὐδὲ παντάπασιν ἐσύριτον· εἶχον μάλιστα ὀφθαλμούς· ἀλλ' ἦσαν τοσοῦτον δύσφρονες, τοσοῦτον μοχθηροὶ καὶ τοσοῦτον θηριώδεις, ὥστε οὐδεμία παρ' αὐτοῖς ὑπῆρχεν ἀρχὴ εὐθύτητός τε καὶ δικαιοσύνης.

Ὁ βασιλεὺς, ὃς ἦρχεν αὐτῶν, ἦν ὀθνεῖος τῇ καταγωγῇ· οὗτος, βουλόμενος νὰ διορθώσῃ, ὡς πατήρ φιλότεκνος, τὸ μοχθηρὸν καὶ κακεντρεχὲς τῆς φύσεως τῶν ὑπηκόων του, ἐφέρετο πρὸς αὐτοὺς μετὰ τινος αὐστηρότητος, καθ' ἧς ὁμῶς αὐτοὶ ἐπεδείξαντο τὴν ἐκυτῶν δυσἀρέσκειαν συνομόσαντες κατὰ τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως των, ὃν ἀπέκτειναν μετὰ τῶν λοιπῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας μελῶν.

Μετὰ τὴν πράξιν ταύτην τὴν φρικώδη καὶ ἀπ' ἀνθρώπου, συνῆλθον ὅπως ἐκλέξωνται κυβέρνησιν μετὰ παλλὰς δὲ καὶ θορυβώδεις διαφωνίας, κατέστησαν ἐκυτοῖς ἄρχοντας, οὓς ὁμῶς καὶ αὐτοὺς, ἅμα ἐκλεχθέντας, ἐκτειναν, εἰς τὴν μυσσάραν ταύτην πράξιν παρορμηθέντες ὑπὸ μόνῃς τῆς κακίας τῆς φύσεως αὐτῶν.

Ὁ λαὸς οὗτος, ἀποσεύσας καὶ τὸν νέον τοῦτον ζυγόν, διενεήθη ἵνα μὴ τοῦ λοιποῦ συμβουλευῇται ἢ τὴν ἀτίθασσον καὶ ἀγρίαν φύσιν του. Οἱ ἰδιῶται ἅπαντες, συμφωνίαν παρησάμενοι, εἶπον ὅτι τὸ ἀπὸ τοῦδε εἰς οὐδένα ἤθελον παίθεσθαι· ὅτι ἕκαστος ὠφειλὲν ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ ἐκυτοῦ συμφέροντα νὰ ἐπαγρυπνῇ, μηδόλως τὰ τῶν ἄλλων συμβουλευόμενος.

Ἡ ὁμοθυμῶς ἐκφρασθεῖσα αὕτη ἀπόφασις ὑπερ-

(1) — Τρωγλοδύται ἐκαλοῦντο παρ' ἀρχαίοις ἄνθρωποι βάρβαροι διατιμώμενοι ἐν σπηλαίοις, ὡς τοῦτο καταδεικνύει καὶ αὕτη ἡ ἐπωνυμία των. — Τὰ ἀνωτέρω ἀλληγορικῶς περιγραφόμενα εἶναι ἀληθῆς καὶ ζωηρὰ εἰκὼν λαοῦ περιεχομένου εἰς κατάστασιν ἀναρχίας. Σ. τ. Μ.